

Кров на короні

*“Добре, що смерть не належить ні до надбань, ні до втрат,
добре, що нас не зраджують наші сліди,
що нічого не можна повернути назад,
і нічого не можна втратити назавжди.”*

Сергій Жадан

Інгвар вмовився коло трону, притулившись до нього спиною, й бавився з короною. Срібло казково мерехтіло під сонячними променями, що зухвало вривались до тронного залу крізь широкі скляні двері, що вели на величезний балкон.

Ось він почув кроки. Відклав корону. Встав. Відчув її холодний погляд. У дверях стояла жінка. Побачивши знайоме обличчя, він посміхнувся й промовив:

— Хіба не чудовий день, мила Астер? — він наблизився на кілька кроків, продовжуючи радісно посміхатись.

Кінчик меча миттєво опинився біля його шиї, але Інгвар навіть не здригнувся. Мета її візиту була очевидна, тому в його душі не було страху. Від люті вона стиснула зуби і дряпнула шкіру на його шиї. Кілька невеликих крапель пофарбували комір білосніжної сорочки у багряний колір.

— Чому не даєш відсіч? — її сині очі дивились на нього з сумом, й від цього було важко дихати. Легше бачити холод в погляді вбивці, ніж сум.

— Бо усе належить тобі. Корона. Королівство. Король. Хіба не твої предки збудували домівку для усіх тих людей, які зараз знаходяться за межами цієї кімнати?

— Так! А твої — ганебні зрадники та безжалісні вбивці! У чому різниця між тобою і ними? — відповіла Астер, ледь стримуючи сльози, звертаючись навіть не до нього, а радше до самої себе.

— Можливо, ніякої, Астер, — Інгвар з болем проковтнув слину, йому було неприємно згадувати минуле. — Чи не забула ти *власної* смерті?

Чужі слова змусили Астер здригнутись й відвести меч від його горлянки. Чоловік нахмурич чорні брови й здивовано глянути на неї.

— Як можна забути підлість твого брата, Треусе, бо ж від його меча з пліч злетіла твоя голова? — вона спочатку не була певна, що й він повернувся, але зараз усі сумніви розчинились в знайомому погляді карих очей.

— О, ні! Мене викрито! — розсміявся чоловік, трохи нахиливши голову у бік, як часто робив у минулому, коли в його погляді перемішувались ніжність і спалахи сміху.

Астер теж посміхнулась у відповідь, на мить дозволивши собі поринути у забуття. Вона давно хотіла винайти спосіб втекти від дійсності. Коли б можна було втечею вирішити проблеми, вона б раділа більше за всіх!

— Але ти ж не забула, як змінюються династії? — його карі очі миттю стали серйозними.

Стало дуже тихо. Обоє розуміли, що для цього потрібно. Їхні погляди несвідомо зустрілись на короні, що лежала недалеко від трону. Інгару стало бридко, коли він згадав, як його предок окропив вінець кров'ю коханої, щоб стати монархом в цьому клятому магічному світі.

— Магія. Стара й завжди жорстока. — важко вдихнув чоловік, а потім підійшов й підняв корону, щоб віднести її Астер. — Ось, вибач, подушечку для неї десь загубив. Тому пробач, що нехтую цією вельми важливою дрібницею.

Жінка взяла артефакт й відчула, що руки її тремтять, а серце рве грудну клітину. Поки розум робить вибір. У чому принада влади, якщо вона веде лишень до параної та обмежень? Де та межа між особистим щастям і процвітанням роду? Де знайти золоту середину? Чи вона взагалі існує?

— Чому ти не принц? Чому король? Ніби й дріб'язок, та вже нема способу звільнитись від кайданів магії, — прошепотіла Астер у мертвій тиші тронного залу.

— Й справді, ось це найбільша несправедливість, — на мить Інгар замовк, відчуваючи як горло стискає спазм. — Знаєш, кажуть, що надія помирає останньою, але коли я зійшов на престол і побачив тебе у натовпі... Я зрозумів, що в мене вона чомусь померла першою.

Йому досі було смішно, бо усе це не здавалось страшним. Чого боятись смерті, якщо знаєш, що чекає тебе в небутті? Чого боятись болю, якщо відчуваєш його постійно?

— Хочеш покінчити з несправедливістю долі щодо нас? — іронічно всміхнулась Астер, відчуваючи, як холодний розум приймає рішення. Кому є діло до її душі та людяності, коли на іншій чаші терезів стоїть благополуччя усього роду? Хіба ж не була це особиста помста, котра не має знати жалю чи вагань?

Він був її коханням. У цьому житті. У минулому. Усюди. Завжди. Через неї він був жертвою. Астер відчувала провину, що, ніби пухлина, продовжувала рости і вкорочувати їй віку.

— Я просто хочу справедливості. Тому допоможи мені з цим, кохана, — Інгар нахилився, підняв меч й приставив лезо до шиї.

Астер зробила вибір. Меч вп'явся в плоть глибоко, зачепивши сонну артерію. Яскраве, червоне життя почало стрімко тікати з його тіла. В голові швидко розповзався туман, а тілом заволоділа приємна слабкість. Він ледь-ледь тримався на ногах.

Вперше у житті сили повністю покинули Астер, коли жінка побачила стрімкі потічки багряних фарб на його сорочці, відчула густий металевий запах, що дратував ніздрі.

— Швидше! Корону! — прохрипів Інгар, намагаючись притиснути рану рукою, сповільнити останні миті, поки його тіло покидало життя.

Астер підставила артефакт під криваві промені, що били з його шиї. І, поки магія насичувалась кров'ю короля, жінка відчувала холод, що розповзався по тілу від скривавлених пальців. Їй навіть здавалося, що як тільки цей холод проникне до її серця, вона стане не ліпше мерця, що лише прикидається живим.

— Дозвольте коронувати, моя володарко? — тихо запитав Інгар, відчуваючи як холод усе міцніше сковує серце, а крові стає усе менше.

— Так, мій королю. — Астер згадала, що колись саме вона поклала королівський вінець йому на чоло на їхньому весіллі. Як такі схожі слова могли стати такими чужими, інакшими?

Пальці його вже ледь слухались, тому корона сиділа на її голові криво. Та її це зовсім не турбувало. Через лічені секунди він зробив останній подих, слабкий і немічний, але надзвичайно щасливий.

— Прощай. Сподіваюсь, ми більше ніколи не зустрінемося, бо, схоже, ми одне одному несемо лише смерть і біль. — Астер відчула, як горло стиснулось. Хотілось заплакати, але сині очі не пролили ні сльозинки.

Жінка піднялась і твердим кроком попрямувала на балкон. Унизу зібрався натовп, очікуючи змін. Й вона дасть їм те, чого вони хочуть. На чорній сорочці та штанах важко було помітити криваві плями. То було добре, бо людям більше подобаються “незаплямовані” революціонери.

— Народе мій, сьогодні ми разом почнемо крокувати до нового світла! Зрадникам — ганьба! Най панує справедливість! — її голос, підсилений магією, лунав величезною площею, де тисячі очей дивились на неї із захватом. Навіть здалеку вона відчувала, як гаряча кров свободи б’ється у їхніх тілах. Тільки вона її, тієї свободи, більше не відчувала.

— Довгих років життя королеві! Слава революції! — з запалом почав кричати натовп, і це змусило Астер на мить відчути, що її вибір був правильним.

Коли лише одне життя стає перешкодою на шляху до високої мети, хто ж обере перше?